

[Veistrup.]

skulde have nogen Indflydelse paa dette Omraade, og Resultatet blev jo et Kompromis, hvorved Rigsdagen i nogen Grad fik Indflydelse. Valgkampen i 1932 drejede sig jo ogsaa i allerhøjeste Grad om Valutaloven, og denne Valgkamp førtes i Virkeligheden paa et eneste Slagord, nemlig Diktatur. Hvilken Tanke forbandt man da hermed? Jo, sagde man, den daværende Handelsminister vilde have Hals- og Haandsret over hele vor Import og vor Eksport, og det vilde man ikke under nogen Omstændighed finde sig i. Saa indførte man i Stedet for et Valutaudvalg paa 4 Medlemmer et Valutaudvalg paa 8 Medlemmer. Man sagde til Oppositionen: Nu vel, vi skal give jer noget større Indflydelse, idet vi fordobler Valutaudvalgets Medlemstal. Derefter gik Valutaloven godt nok igennem. Nu derimod siger Oppositionspartierne: Lad os endelig blive fri for at faa nogen som helst Indflydelse i dette Forhold.

Det gjorde vi altsaa i 1932 for at tilfredsstille Oppositionen. Jeg kan gerne sige, at der fra vor Side var stor Glæde over, at vi kunde imødekomme Oppositionen paa dette Punkt, men nu viser det sig altsaa, at man heller ikke er tilfreds med denne Ordning, men at man tværtimod ønsker at være fri for det Ansvar, som man paatager sig ved at gaa ind i det saakaldte Valutaudvalg. Jeg mener altsaa, at man gør sig skyldig i en fuldkommen Inkonsekvens, idet man den ene Gang efter den anden fra Rigsdagens Side har krævet større Indflydelse paa Administrationen, medens man nu siger: Lad os dog endelig blive fri for at faa det Ansvar og den Indflydelse, som vi kan faa igennem Valutaudvalget. Jeg synes, det er mærkeligt, og forstaar ikke Begrundelsen. Rigsdagens Valutaudvalg var og er et Organ, som staar i meget nøje Tilknytning til og Forbindelse med hele Erhvervslivets Forhold, og Erhvervslivets Forhold har, efter hvad der er sagt, altid ligget de ærede Medlemmer overordentlig stærkt paa Sinde. Om det kommer fra Hjertet, eller det kun er paa Læberne, de har næret denne overordentlig stærke Interesse for de erhvervspolitiske Forhold, turde, synes jeg, efter den Stilling, man nu indtager, være noget tvivlsomt. Jeg ser meget vel, at det er et vanskeligt Arbejde, her skal gøres, og at det vil

være langt lettere at fremføre Kritik over for Regeringen og dens Administration, naar man selv er uden for Arbejdet. Men at *det* skulde være Begrundelsen, er jo aldeles utænkeligt — i alt Fald er det ikke den officielle Begrundelse.

Til sidst vil jeg sige, at jeg, ligesom det er udtrykt fra anden Side, i og for sig beklager Nødvendigheden af at gaa til en Lovgivning af denne Karakter, og det kan vel overhovedet ikke vække Glæde hos nogen. Men jeg gentager, at der gives Tider, hvor Forholdene er stærkere end Personer og Principper, og det er saadanne Tider, vi gennemlever i Øjeblikket; vi er under Nødvendighedens Lov. Derfor anbefaler jeg Lovforslaget til uforandret Vedtagelse, som det foreligger fra Folketingets Side.

Jeg skal ikke gøre mange flere Bemærkninger i Tilknytning til, hvad der er fremført fra anden Side. Jeg lagde Mærke til, at det ærede Medlem, som talte for Venstre, sagde, at vi skal have et Apparat af Hensyn til Landet. Jeg ved ikke, hvad det er for et Apparat, det ærede Medlem sigter til, for han sagde paa et senere Tidspunkt: Vi ønsker, at Indførselen skal gives fri. Nu er det ærede Medlem jo ikke nogen stor Spøgefulg, men jeg havde alligevel Følelsen af, at dette var en spøgefuld Bemærkning. Det ærede Medlem sagde, at vi skulde have et Apparat af Hensyn til Samfundet, men at Indførselen skulde gives fri; saa er det altsaa kun Eksporten, man skal beskæftige sig med. Jeg spørger da: Er det det ærede Medlems Opfattelse, at Importen skal gives fri, men at der skal være et Apparat til at kontrolere Eksporten? Det maa jo være Meningen; ellers kunde det ærede Medlem ikke sige noget saadant. Naar Importen skal gives fri, men der alligevel skal være et Apparat, saa kan det kun være for Eksportens Skyld. Det vilde jeg ikke have troet, men det kan være, det er en Fortalelse af det ærede Medlem.

Det ærede Medlem sagde ogsaa, at han meget vel forstod, at Socialdemokraterne var saa stærkt interesserede i denne Lovgivning. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet har egentlig svaret paa denne Bemærkning, men jeg vil dog gerne spørge, om der er noget fornuftigt Menneske, som kan tro, at en Ordning, der gaar ud paa i stor Udstrækning at fordyre Levned-